

**ถอดบทเรียนบทบาทอนุสัญญายุโรปว่าด้วยสิทธิมนุษยชน กรณีการค้ามนุษย์และการบังคับ
ผู้ค้าประเวณี สำหรับประเทศไทย**

Lessons learned: the role of the European Convention on Human Rights Cases of
human trafficking and forced prostitution for Thailand

จอห์นสัน นูสีอง¹

Johnson Noosiang

บทคัดย่อ

การบังคับใช้กฎหมายเพื่อแก้ปัญหาการค้ามนุษย์และการบังคับค้าประเวณี ถอนบทเรียนจากการตีความทางกฎหมายของศาลสิทธิมนุษยชนยุโรป ที่ตีความภายใต้กฎหมายให้อยู่ภายใต้การคุ้มครองของอนุสัญญายุโรปว่าด้วยสิทธิมนุษยชนแม้ได้บัญญัติไว้โดยชัดแจ้งและโดยตรงก็ตาม ศาลทำให้การใช้กฎหมายในฐานะเครื่องมือที่มีชีวิตที่จะช่วยในการปราบปรามการค้ามนุษย์และการบังคับค้าประเวณีสามารถทำได้ ศาลเริ่มพัฒนาหลักเกณฑ์ในการนำเหื่อของการค้ามนุษย์และการบังคับค้าประเวณีให้มาอยู่ภายใต้การคุ้มครองของอนุสัญญา และยังพัฒนาไปอีกก้าวในการพิจารณาว่าเหื่อของการบังคับค้าประเวณีตกอยู่ภายใต้การคุ้มครองของอนุสัญญา โดยไม่ต้องคำนึงว่าเป็นการค้ามนุษย์หรือไม่ มีผลทำให้การค้าประเวณีทุกรูปแบบโดยไม่ได้รับความยินยอมอยู่ใต้ขอบเขตของการบังคับใช้กฎหมาย และไม่มีรูปแบบใดของการยินยอมโดยปริยายใดเป็นที่ยอมรับได้อีกต่อไป โดยศาลได้พัฒนาบทบาทด้านกระบวนการเชิงรุกสำหรับการค้ามนุษย์และการบังคับค้าประเวณีของตนผ่านการตีความกฎหมาย

คำสำคัญ: การค้ามนุษย์, การบังคับผู้ค้าประเวณี, อนุสัญญายุโรปว่าด้วยสิทธิมนุษยชน

¹นักวิชาการอิสระ

Corresponding author, e-mail: johnsonnoosiang@gmail.com, Tel. 098-2365207

Abstracts

Enforcing laws to combat human trafficking and forced prostitution draws lessons from the legal interpretation of the European Court of Human Rights, which interprets the law to fall under the protection of the European Convention on Human Rights, even if it is not explicitly and directly provided for. Courts make it possible to use the law as a living tool to help combat human trafficking and forced prostitution. Courts begin to develop criteria for it and bring victims of human trafficking and forced prostitution under the protection of the Convention and go a step further in considering victims of forced prostitution to be covered by the Convention without considering whether it is human trafficking or not. As a result, all forms of non-consensual prostitution fall under the purview of law enforcement, and no form of tacit consent is ever acceptable anymore. The court has developed a proactive procedural role for human trafficking and forced prostitution through its interpretation of the law.

Keywords: Human trafficking, Forced prostitution, European Convention on Human Rights

1.บทนำ

ประเทศไทยเป็นประเทศที่ถือได้ว่ามีปัญหาอย่างรุนแรงในเรื่องการค้ามนุษย์อย่างต่อเนื่อง โดยปัญหาการค้ามนุษย์ได้ถูกบรรจุเป็นวาระแห่งชาติตั้งแต่พ.ศ.2547จนมาถึงปัจจุบัน ซึ่งตามรายงานการจัดลำดับสถานการณ์การค้ามนุษย์ (Trafficking in Persons (หรือ Tip) Report) ของสหรัฐอเมริกาประจำค.ศ. 2015 จัดลำดับให้ประเทศไทยอยู่ในกลุ่มティア 3 (Tier 3) เลื่อนลำดับจาก 4 ปีก่อนที่ไทยอยู่ในกลุ่มティア 2 (Tier 2) เท่านั้น โดยที่กลุ่มティア 3 ถือว่าเป็นกลุ่มที่มีปัญหาในด้านการค้ามนุษย์มากที่สุด ประเทศในกลุ่มนี้จะถูกมองว่าไม่มีความพยายามที่จะแก้ปัญหาด้านการค้ามนุษย์อย่างจริงจัง ส่วนกลุ่มティア 2 ถือว่าเป็นกลุ่มที่ถึงแม้ยังมีปัญหาด้านการค้ามนุษย์อยู่และยังแก้ไขไม่ได้ แต่รัฐบาลยังมีความพยายามที่จะแก้ปัญหาอย่างจริงจัง (ลาวัญญ์ ถนัดศิลปกุล และคณะ ,2561) ในขณะที่ประเทศไทยมีกฎหมายบังคับใช้โดยตรงคือพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์พ.ศ.2551แก้ไขเพิ่มเติม(ฉบับที่3)พ.ศ.2560 ที่บัญญัติถึงฐานความผิดของกระทำความผิดฐานค้ามนุษย์ไว้โดยตรงและได้ออกพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีค้ามนุษย์พ.ศ.2559 มีผลบังคับใช้แต่วันที่25 พฤษภาคม 2559 แต่สภาพปัญหายังคงรุนแรงอยู่ การพิจารณาตัวอย่างการแก้ไขปัญหาโดยการบังคับใช้กฎหมายของสหภาพยุโรปอาจใช้เป็นตัวอย่างในการแก้ไขปัญหาในประเทศไทยได้ จากการบังคับใช้กฎหมายที่ดีความกว้างออกไป

ในยุโรปแม้การให้ความคุ้มครองสิทธิมนุษยชนตามอนุสัญญาโรปาวด้วยการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนและเสรีภาพขั้นพื้นฐานค.ศ.1950 จะเป็นกฎหมายระหว่างประเทศในระดับภูมิภาคที่เฉพาะแต่ในภูมิภาคยุโรปเท่านั้นและอนุสัญญาดังกล่าวไม่ถือเป็นกฎหมายระหว่างประเทศทั่วไป แต่บทบัญญัติที่เกี่ยวกับการให้ความคุ้มครองสิทธิแก่ปัจเจกชนของอนุสัญญาฉบับนี้มีแนวโน้มที่แต่ละรัฐ หรือองค์กรที่เกี่ยวข้องจะสามารถนำอนุสัญญาโรปาวด้วยการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนและเสรีภาพขั้นพื้นฐานค.ศ.1950 มาใช้เป็นตัวอย่างหรือรูปแบบของวิวัฒนาการในการให้ความคุ้มครองสิทธิมนุษยชนให้แก่ปัจเจกชนในอนาคตได้อีกด้วย (เนตรนภาพุทธสุวรรณ,2550)

การสังเกตการค้ามนุษย์และการบังคับค้าประเวณีในบริบทของสิทธิมนุษยชนไม่ใช่เรื่องง่าย อาจจำเป็นต้องพิจารณาการอธิบายกฎหมายของศาลสิทธิมนุษยชนแห่งยุโรป(ECHR) ที่เกี่ยวข้องกับการค้ามนุษย์ และการบังคับค้าประเวณีภายใต้มาตรา 4 ของอนุสัญญายุโรปว่าด้วยสิทธิมนุษยชน(The European Convention on Human Rights) แม้จะมีการถกเถียงว่าการค้ามนุษย์และการบังคับแสวงหาผลประโยชน์จากการค้าประเวณีนั้นอยู่ภายใต้ขอบเขตของอนุสัญญาหรือไม่ แต่ในทางนิติศาสตร์ได้รับแรงผลักดันในการตีความกฎหมายหลังจากคดี Rantsev v. Cyprus and Russia , App. no. 25965/04, (Jan. 07, 2010). ซึ่งเป็นที่ทราบกันดีว่าหลักเกณฑ์ในข้อกำหนดเหล่านี้อยู่ภายใต้มาตรา 4 ของอนุสัญญา ศาลสิทธิมนุษยชนแห่งยุโรปได้ตีความเพิ่มเติมในคำตัดสินล่าสุด หลังจากการตัดสินคดีนี้ ศาลได้เพิ่มเติมในการตีความมาตรา 4 ของอนุสัญญาในการตัดสินคดี SM v. Croatia โดยให้คำจำกัดความทางกฎหมายและทางทฤษฎีหลายประการตามมาที่ชี้ให้เห็นว่าการค้ามนุษย์ควรถือเป็นอาชญากรรมระดับโลก(Pati ,2011,p.101)

โดยปกติแล้วการค้ามนุษย์จะเป็นกิจกรรมส่วนหนึ่งของกลุ่มอาชญากรรม อย่างไรก็ตามการค้ามนุษย์และการแสวงประโยชน์ได้กลายเป็นองค์ประกอบที่สร้างผลกำไรมหาศาลของกลุ่มอาชญากรรม นอกจากนี้ยังเป็นภัยคุกคามที่สำคัญต่อโลกทางกฎหมาย เศรษฐกิจ และการเมือง ทำให้เกิดการจัดทำกฎหมายจำนวนมากทั่วโลกในปัจจุบัน กิจกรรมของกลุ่มอาชญากรรมหลายกลุ่มประกอบด้วยกิจกรรมการลักลอบขนของผิดกฎหมายข้ามชาติเช่นการค้ายาเสพติด การอพยพเข้าเมืองอย่างผิดกฎหมาย การค้ามนุษย์เพื่อแสวงหาประโยชน์ทางเพศ การค้าอาวุธ การค้าอวัยวะ การค้ายานพาหนะที่ถูกขโมย และกิจกรรมที่ผิดกฎหมายข้ามชาติอื่นๆ เช่น การฟอกเงิน และการหลอกลวงภาษี และอื่นๆ อีกมากมาย (Luyten and Voronova,2020,p.4)แต่การค้ามนุษย์ก็ไม่ได้เชื่อมโยงกับกลุ่มอาชญากรรมเสมอไป และไม่ได้มีมิติระหว่างประเทศเสมอไป

สหภาพยุโรปเป็นตัวอย่างที่น่าศึกษา เพราะกลยุทธ์การรักษาความมั่นคงปลอดภัยใหม่ของสหภาพยุโรปมีความสำคัญโดยให้ความสำคัญกับการคุ้มครองสังคมจากกลุ่มอาชญากรรม โดยเน้นไปที่การค้ามนุษย์เป็นพิเศษ นอกจากจะให้ความสำคัญสำหรับประเทศสมาชิกสหภาพยุโรปแล้ว ยุทธศาสตร์ของสหภาพยุโรปยังเกี่ยวข้องกับประเทศและภูมิภาคที่ตั้งอยู่นอกชายแดนสหภาพยุโรปด้วย เนื่องจากตระหนักถึงความจำเป็นในการร่วมมือกับประเทศที่สามในระดับโลก เพื่อแก้ไขปัญหาท้าทายร่วมกันในการตอบสนองต่อกลุ่มอาชญากรรมที่ครอบคลุมซึ่งขยายขอบเขตออกไปนอกขอบเขตของสหภาพยุโรปด้วย จากกลยุทธ์นี้สหภาพยุโรปมองเห็นแผนความร่วมมือกับภูมิภาคใกล้เคียงของสหภาพยุโรป โดยเห็นว่าควรเสริมสร้างความร่วมมือกันระหว่างสหภาพยุโรปและประเทศที่สามเพื่อเพิ่มความร่วมมือในการต่อสู้กับภัยคุกคามทั่วไป เช่นการก่อการร้าย องค์กรอาชญากรรม อาชญากรรมในโลกไซเบอร์ การล่อลวงละเมิดทางเพศเด็ก และการค้ามนุษย์ ซึ่งบางครั้งเหยื่อของการค้ามนุษย์มักถูกผลักดันเข้าสู่เครือข่ายการค้าประเวณีที่วางตลาดตัวเองบนอินเทอร์เน็ต (Payne ,Oliver and Marion,2019,p.1210) ในช่วงการระบาดใหญ่ของโควิด-19 อาชญากรได้ใช้โอกาสนี้เพื่อสร้างรายได้จำนวนมากและขยายกิจการที่ผิดกฎหมายของตน พวกเขาค้นหากลยุทธ์ใหม่และมีแนวโน้มที่จะโฆษณาหาเหยื่อทางออนไลน์ แม้ว่าผลกระทบจากโรคระบาดจะยังไม่ทราบขอบเขตผลกระทบทั้งหมด แต่เป็นที่ชัดเจนว่าวิกฤตการณ์ดังกล่าวได้สร้างอุปสรรคใหญ่หลวงในการต่อสู้กับการค้ามนุษย์ และได้ส่งผลกระทบต่อผู้ด้อยโอกาสและกลุ่มเปราะบางที่สุดของผู้คนที่ด้อยโอกาส โดยเฉพาะผู้หญิงและเด็กต่อการค้ามนุษย์

ในด้านการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน คำถามสำคัญที่เกิดขึ้นคือมาตราใดของอนุสัญญายุโรปว่าด้วยสิทธิมนุษยชนที่เข้าช่วยใช้บังคับแก่การค้ามนุษย์และการบังคับค้าประเวณีได้ และข้อใดเป็นส่วนสำคัญของการบังคับใช้กฎหมาย การค้ามนุษย์ถูกมองว่าเป็นการค้าทาส การค้าทาสที่พบได้บ่อยที่สุดในยุคหลังสมัยใหม่

(Gross and Thomas,2017,p.101) นักวิชาการ นักวิจัย สหประชาชาติ รัฐบาล องค์การภาคประชาสังคม และผู้กำหนดนโยบายต่าง ๆ มักเรียกว่าเป็น “การค้ำมนุษย์” รูปแบบหนึ่ง ถ้าคำนึงถึงข้อเท็จจริงที่ว่าจากมุมมองทางกฎหมายเพียงอย่างเดียว ทาสกับการค้ำมนุษย์อาจไม่เหมือนกัน และมีองค์ประกอบที่แตกต่างกัน แม้แต่กฎบัตรอาหรับว่าด้วยสิทธิมนุษยชนก็ยังแยกแนวคิดทั้งสองนี้ออกจากกัน สรุปได้ว่าการเน้นย้ำเรื่องการห้ามค้ามนุษย์เป็นหลัก เพื่อไม่ให้ตีความต่อไปว่าตกอยู่ภายใต้ความเป็นทาสหรือไม่ แต่ในทางกลับกันความรุนแรงต่อผู้หญิงแพร่หลายและแพร่หลายในบางประเทศ ในช่วงสองทศวรรษที่ผ่านมา นักอาชญาวิทยา นักบรรณคดีด้านสิทธิมนุษยชน และนักสังคมวิทยาจำนวนมากได้หาสาเหตุที่ทำให้ผู้หญิงตกเป็นเหยื่อของพฤติกรรมรุนแรง (Rishi,2021,p.47)

จุดประสงค์ของบทความคือการวิเคราะห์การตีความกฎหมายที่ครอบคลุมเกี่ยวกับการค้ำมนุษย์และการบังคับค้าประเวณี ภายใต้มาตรา 4 ของอนุสัญญาที่ช่วยแก้ปัญหาทางกฎหมาย โดยใช้มาตรา 4 ของอนุสัญญา มาขยายความเพื่อคุ้มครองบุคคลทุกคน เนื้อหาหลักของบทความนี้แบ่งออกเป็นสี่ส่วน ส่วนที่หนึ่งจะวิเคราะห์ขอบเขตเนื้อหาของมาตรา 4 ของอนุสัญญา และตรวจสอบองค์ประกอบของมาตรา 4 ในเรื่องการค้ำมนุษย์และการบังคับค้าประเวณี ส่วนที่สองการตีความการค้ำมนุษย์ และอธิบายโดยย่อเกี่ยวกับคำตัดสินที่สำคัญ ส่วนที่สามการบังคับค้าประเวณีภายใต้มาตรา 4 ของอนุสัญญา และอธิบายโดยย่อเกี่ยวกับคำตัดสินที่สำคัญ เพื่อนำไปสู่บทสรุปในส่วนที่สี่

2. การตีความอนุสัญญายุโรปว่าด้วยสิทธิมนุษยชน

2.1 ขอบเขตเนื้อหาของมาตรา 4 ของอนุสัญญา

นักวิชาการถือว่าทาสคือการสูญเสียสถานะและอัตลักษณ์ความเป็นมนุษย์ แต่ไม่ใช่การสูญเสียความเป็นมนุษย์ชาติ จนถึงปลายศตวรรษที่ 18 ทาสได้รับการยอมรับเกือบทุกที่ในโลกโดยมีหลายรูปแบบ และทาสถูกเอารัดเอาเปรียบในหลากหลายรูปแบบของธุรกิจต่างๆ(Kara,2011,p.127) ประเภทของทาสที่พบมากที่สุดได้แก่ทาสจากแรงงานบังคับ แรงงานทาสข้ามชาติ การค้ำมนุษย์ การค้าประเวณี การบังคับแต่งงาน แรงงานเด็ก ทาสเด็ก และรูปแบบอื่นๆ รวมทั้งรูปแบบร่วมสมัยของการเป็นทาสที่รวมถึง การแบ่งแยกสีผิว ลัทธิล่าอาณานิคม การค้าอวัยวะมนุษย์ และการร่วมประเวณีระหว่างพี่น้อง(Turner,2015,p.297) ในอนุสัญญาห้ามการใช้ทาสและการบังคับใช้แรงงานอยู่ในมาตรา 4 โดยศาลสิทธิมนุษยชนแห่งยุโรป(ECtHR) มักตีความระบุไว้ว่าอยู่ภายใต้มาตรา 4 ของอนุสัญญา ที่ต้องตีความร่วมกับมาตรา 2 และ 3 ในการสร้างค่านิยมพื้นฐานของสังคมประชาธิปไตยในมาตรา 4(1) กำหนดว่าไม่มีใครจะถูกคุมขังเป็นทาสหรือตกเป็นทาส ในมาตรา 4(1) ไม่มีข้อยกเว้น แม้แต่ในกรณีฉุกเฉินสาธารณะที่เป็นอันตรายต่อความอยู่รอดของประเทศ แม้ว่าบทบัญญัตินี้จะห้ามการใช้ทาส แต่อนุสัญญาไม่ได้ระบุว่าวิธีเหล่านั้นควรเป็นอย่างไร ควรตีความอย่างไร อะไรคือทาส นอกจากนี้ความหมายหรือมีแนวคิดที่แตกต่างกันออกไปทำให้ความหมายยังไม่ชัดเจนในการกำหนดขอบเขตของคำว่า “ทาส”

แต่ศาลสิทธิมนุษยชนแห่งยุโรป (ECtHR) ยอมรับคำจำกัดความคลาสสิกของทาสจากอนุสัญญาทาส และให้คำจำกัดความของทาสว่าเป็น “สถานะหรือเงื่อนไขของบุคคลที่มีการใช้อำนาจใดๆ หรือทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับสิทธิในการเป็นเจ้าของ” ตามที่ระบุไว้ในคำพิพากษาคดี Siliadin v. France (Judge,2017,p.422) ศาลสิทธิมนุษยชนแห่งยุโรปใช้การตีความอนุสัญญาทาสปี 1926 อย่างเข้มงวดในการตัดสินคดี โดยใช้ปัจจัยของ “การเป็นเจ้าของ” เป็นเกณฑ์เพียงอย่างเดียวสำหรับการเป็นทาส ในการตัดสินเดียวกันศาลสิทธิมนุษยชนแห่งยุโรปยังระบุด้วยว่าสำหรับวัตถุประสงค์ของอนุสัญญา ในถ้อยคำ “ภาระจำ

ยอม” หมายความว่าพันธกรณีในการให้บริการที่กำหนดโดยการบังคับขู่เข็ญซึ่งเชื่อมโยงกับแนวคิดเรื่อง ทาส (Kryiazi,2015,p.38)

ทาสจึงไม่ได้ถูกอธิบายหรือให้คำจำกัดความของพฤติกรรมทางอาญาหรือของมนุษย์ แต่หมายถึง สถานการณ์ทางกฎหมาย ซึ่งหมายความว่ามนุษย์คนหนึ่งตกเป็นทรัพย์สินของอีกคนหนึ่งโดยชอบด้วยกฎหมาย สำหรับความแตกต่างระหว่าง “การเป็นทาส” และ “ภาระจำยอม” ในอนุสัญญาพบว่าสถานะหรือเงื่อนไขของ ภาระจำยอมไม่เกี่ยวข้องกับการเป็นเจ้าของและแตกต่างจากการเป็นทาสในจำนวนนั้น ในมาตรา 4(2) ของ อนุสัญญาห้ามการบังคับใช้แรงงานหรือแรงงานบังคับ แต่อนุสัญญาไม่ได้กำหนดเงื่อนไขเหล่านี้ อย่างไรก็ตาม ในอนุสัญญาว่าด้วยแรงงานบังคับ ค.ศ. 1930 (ฉบับที่ 29) ได้มีการอธิบายว่า “แรงงานบังคับ” ถือเป็นงานหรือ บริการทั้งหมดที่เรียกจากบุคคลใดๆ ภายใต้การข่มขู่ การลงโทษใดๆ และบุคคลดังกล่าวไม่ได้เสนอตนเองด้วยความสมัครใจ (อนุสัญญาว่าด้วยแรงงานบังคับ มาตรา 2) งานที่เป็นปัญหาจะต้องดำเนินการภายใต้การบังคับ ขู่เข็ญ โดยไม่ได้รับความยินยอมจากบุคคลนั้น และอยู่ภายใต้การขู่ว่าจะลงโทษ “การลงโทษ” อาจ ครอบคลุมถึงความรุนแรงทางร่างกาย แต่ยังสามารถมีรูปแบบทางจิตวิทยาที่ละเอียดกว่า เช่นการขู่ประณาม หย่อต่อตำรวจหรือหน่วยงานตรวจคนเข้าเมืองเมื่อสถานะการจ้างงานของพวกเขาผิดกฎหมาย (Madsen,2016)

แม้ว่าสนธิสัญญาระหว่างประเทศทั้งหมดจะมีข้อห้ามต่อการบังคับใช้แรงงาน แต่อนุสัญญาขององค์กร แรงงานระหว่างประเทศ(ILO) ยังคงเป็นตราสารระหว่างประเทศที่กำหนดคำจำกัดความที่สำคัญเกี่ยวกับ แรงงาน แม้อนุสัญญาของ ILO ไม่ได้แยกความแตกต่างระหว่างแรงงานบังคับ (forced labor) และแรงงานที่มีพันธะ (obligatory labor) ในคดี Van der Musselle v. Belgium ศาลสิทธิมนุษยชนแห่งยุโรปยืนยันว่า ถ้อยคำดังกล่าวมีแนวคิดที่แยกจากกัน และด้วยเหตุนี้จึงไม่ควรถือเป็นคำฟ้องความหมาย แต่เป็นแนวคิดที่ ส่งเสริมการตีความระหว่างกัน ข้อห้ามของอนุสัญญาว่าด้วยการบังคับใช้แรงงานนั้นไม่ได้ห้ามเด็ดขาด ในคดี SM v. Croatia ศาลสิทธิมนุษยชนแห่งยุโรป (ECtHR) เน้นย้ำว่าจุดประสงค์ของมาตรา 4(3) ไม่ใช่เพื่อจำกัด การใช้สิทธิที่รับรองโดยย่อหน้าที่ 2 แต่เพื่อ “กำหนดขอบเขต” เนื้อหาของสิทธินั้นเอง เนื่องจากรวมเป็น ภาพรวมกับย่อหน้าที่ 2 และระบุว่าคำว่า “แรงงานบังคับหรือแรงงานที่มีพันธะ” ไม่ควรรวมอยู่ด้วย

ในทางปฏิบัติ คำถามที่อาจถามคือคำว่า “แรงงาน” หมายถึงงานทางกายภาพเท่านั้น หรือรวมถึงงาน ประเภทอื่นด้วย ในคดี Van der Musselle v. Belgium, ศาลสิทธิมนุษยชนแห่งยุโรประบุว่าถึงแม้จะเป็นเรื่อง จริงที่คำว่า “แรงงาน” ในภาษาอังกฤษมักใช้ในความหมายที่จำกัดอยู่เฉพาะการใช้แรงงานคน แต่ก็ยังมีความหมายกว้างๆ ของคำภาษาฝรั่งเศส “แรงงาน” และความรู้สึกหลังนี้ควรใช้ในกรณีนี้ ปัญหาที่อาจเกิดขึ้น คืออะไรเป็นการแบ่งเขตระหว่างภาระจำยอมกับการบังคับใช้แรงงานหรือแรงงานบังคับ ซึ่งมีลักษณะพื้นฐานที่ แตกต่างระหว่าง ภาระจำยอมกับแรงงานบังคับหรือแรงงานพันธะตามความหมายของมาตรา 4 ของอนุสัญญา อยู่ที่ความรู้สึกของเหยื่อว่าสภาพของพวกเขาจะคงอยู่ถาวรและสถานการณ์ไม่น่าจะเปลี่ยนแปลงไปใช้หรือไม่ ด้วยหลักเกณฑ์นี้การคำทาสจึงเป็นมากกว่าแรงงานบังคับ แม้ทาสทั้งหมดเกี่ยวข้องกับการบังคับใช้แรงงาน แต่ไม่ใช่แรงงานบังคับทั้งหมดที่จะถือว่าเป็นทาส ทาสจึงถือเป็นสถานการณ์ถาวรซึ่งต่างจากแรงงานบังคับ แม้นายทาสสามารถขาย แลกเปลี่ยน หรือให้ยืมทาสที่เป็นเด็กหรือผู้ใหญ่ให้กับใครก็ได้โดยไม่ต้องรับโทษ แนวคิดเรื่องการเป็นเจ้าของทาสนั้นจึงสมบูรณ์ในตัวเอง แต่แรงงานบังคับไม่ใช่สภาพการทำงานที่ไม่ดีซึ่งเป็น คนละประเด็นกัน(Belser,2005,p.44)

2.2 การตีความและการบังคับใช้กรณีการค้ามนุษย์ภายใต้มาตรา 4 ของอนุสัญญา

ในการกำหนดขอบเขตของมาตรา 4 ของอนุสัญญา สิ่งสำคัญคือต้องคำนึงถึงคุณลักษณะเฉพาะของ อนุสัญญา เช่นเดียวกับข้อเท็จจริงที่ว่าอนุสัญญาต้องถูกทำให้เป็นเครื่องมือที่มีชีวิต ที่ต้องตีความให้

สอดคล้องในสถานการณ์ปัจจุบัน ดังนั้น มาตรฐานที่สูงขึ้นในด้านสิทธิมนุษยชนและเสรีภาพขั้นพื้นฐานจึงถูกเรียกร้องให้นำมาใช้ และจำเป็นต้องมีความเข้มงวดมากขึ้นในการประเมินการละเมิดอุดมคติพื้นฐานของสังคมประชาธิปไตย ในคดี Rantsev เป็นตัวอย่างที่ชัดเจนของวิวัฒนาการ และการตีความที่เปลี่ยนแปลงตลอดเวลาและการตีความหลักการของอนุสัญญาฯ จากข้อเท็จจริงที่ว่าอนุสัญญาฯ ไม่มีคำว่า “การค้ามนุษย์” แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าบุคคลที่ตกเป็นเหยื่อการค้ามนุษย์จะถูกกลืนจากการคุ้มครองของอนุสัญญาฯ เราต้องดูเจตนารมณ์อนุสัญญาฯ โดยไปดูที่ คำแถลง ของศาลสิทธิมนุษยชนแห่งยุโรป ในคดี Christine Goodwin v. the United Kingdom ที่วินิจฉัยว่า “สาระสำคัญอย่างยิ่ง ของอนุสัญญาฯ คือการเคารพในศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์และเสรีภาพของมนุษย์” ดังนั้นศาลสิทธิมนุษยชนแห่งยุโรปชี้ให้เห็นว่าการค้ามนุษย์ไม่สอดคล้องกับสังคมประชาธิปไตย และค่านิยมของอนุสัญญาฯ ที่ว่าการค้ามนุษย์ประเภทนี้อยู่ภายใต้มาตรา 4 ของอนุสัญญา(Allain,2010,p.550) อย่างไรก็ตามคำถามหลักที่เกิดขึ้นคือศาลสิทธิมนุษยชนแห่งยุโรป สรุปว่าการค้ามนุษย์ตกอยู่ภายใต้มาตรา 4 ของอนุสัญญาได้อย่างไร? ในเมื่อไม่มีบัญญัติเอาไว้ การตัดสินครั้งนี้ทำให้เกิดปัญหาพื้นฐานเกี่ยวกับวิธีที่ศาลสิทธิมนุษยชนแห่งยุโรป เข้าใกล้เจตนารมณ์มาตรา 4 ในระดับเชิงบรรทัดฐาน ถือว่าเป็นสิ่งที่แปลกใหม่ในการปฏิบัติต่อการค้ามนุษย์ในฐานะที่เป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน และได้สรุปพันธกรณีของรัฐที่เกี่ยวข้องในวงกว้าง ในทิศทางนี้(Milano,2017,p.707)

ในประเด็นการตีความโดยที่ไม่มีกฎหมายบัญญัติไว้อย่างชัดเจน เราควรเริ่มต้นจากข้อเท็จจริงดังกล่าวที่ว่าอนุสัญญาจะต้องถูกทำให้เป็นเครื่องมือที่มีชีวิตซึ่งสร้างขึ้นเพื่อเผยแพร่ค่านิยมร่วมกันระหว่างภาคีของผู้ทำสัญญา ซึ่งสิ่งนี้ได้รับการเน้นย้ำหลายครั้งในการปฏิบัติงานด้านตุลาการของศาลสิทธิมนุษยชนแห่งยุโรป ที่อาร์มภบทชี้ให้เห็นว่ามีความจำเป็นต้องมีความร่วมมือเพิ่มเติมของภาคีผู้ทำสัญญาในด้านการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนเพื่อให้ผลเป็นไปตามเจตจำนงที่ก่อตั้งขึ้นมา ศาลสิทธิมนุษยชนแห่งยุโรปเน้นย้ำถึงคุณลักษณะของอนุสัญญาอย่างต่อเนื่อง ว่ามันเป็นเครื่องมือที่มีชีวิตซึ่งสะท้อนถึงการพัฒนาทางสังคมและเทคโนโลยี และนำมาซึ่งการตัดสินว่าเมื่อใดถึงเวลาที่ศาลสิทธิมนุษยชนแห่งยุโรปจะต้องก้าวไปอีกขั้นในการตีความปรากฏการณ์บางอย่างที่ ชี้ให้เห็นว่าเป็นการค้นหาให้พบในช่วงเวลาที่เหมาะสมสำหรับวิวัฒนาการมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อประสิทธิภาพและความชอบธรรมของศาลสิทธิมนุษยชนแห่งยุโรป 49 จากการตัดสินใจของศาลสิทธิมนุษยชนแห่งยุโรปหลายครั้ง (Wessel,2004,p.149)

เทคนิคพื้นฐานที่ศาลสิทธิมนุษยชนแห่งยุโรปใช้คือ “ฉันทามติ” ซึ่งทำให้แน่ใจว่าศาลสิทธิมนุษยชนแห่งยุโรป สะท้อนความเป็นจริงแทนที่จะสร้างกฎหมายขึ้นมา ด้วยวิธีนี้ศาลสิทธิมนุษยชนแห่งยุโรปจึง ใช้ฉันทามติระหว่างประเทศของยุโรป ฉันทามติระหว่างประเทศมีประโยชน์หลายประการ เนื่องจากอนุสัญญาและพิธีสารจะต้องได้รับการตีความให้สอดคล้องกับหลักการทั่วไปของกฎหมายระหว่างประเทศ และรับประกันว่าอนุสัญญาได้รับการพัฒนาในลักษณะที่สอดคล้องกับกฎหมายระหว่างประเทศแนวทางดังกล่าวจึงมีความสำคัญต่อการตัดสินใจในคดี Rantsev และคดี SM สิ่งนี้ได้รับความสำคัญมากยิ่งขึ้น เนื่องจากการค้ามนุษย์และการแสวงประโยชน์จากการค้าประเวณี เป็นปัญหาทั่วโลกที่ได้รับความสนใจมากขึ้นในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา (Londras and Dzehstiarou,2015,p.523-529)

เครื่องมือทางกฎหมายระหว่างประเทศและกลไกการกำกับดูแลที่หลากหลายได้จัดการกับความท้าทายเหล่านี้ โดยพัฒนาแนวคิดหลักของการป้องกันและปราบปรามที่มีประสิทธิภาพ ที่ต้องเน้นย้ำว่าอนุสัญญาเป็นเพียงเครื่องมือที่มีผลผูกพันประเทศอื่น แต่สำหรับศาลสิทธิมนุษยชนแห่งยุโรปมันไม่ส่งผลกระทบโดยตรงต่อศาลสิทธิมนุษยชนแห่งยุโรป หรือแหล่งที่มาของกฎหมายที่ควรใช้ ในการตีความอนุสัญญา เช่นเดียวกับกฎหมายระหว่างประเทศอื่น ๆ ที่ไม่ได้ผูกมัด แต่มักจะให้การกระทำเหล่านี้เป็นข้อโต้แย้งที่สำคัญในกรณีของกฎหมาย ดังนั้นศาลสิทธิมนุษยชนแห่งยุโรปจึงอาศัยสนธิสัญญาระหว่างประเทศนอกเหนือจากอนุสัญญาและ

กฎหมายจากคดี ดังนั้นฉันทามติที่มีอยู่จึงสามารถกำหนดทิศทางของศาลสิทธิมนุษยชนแห่งยุโรป ไปสู่การตีความที่สอดคล้องกับแนวทางที่แพร่หลาย(Dzehtsiarou,2018,p.99)

แนวทางการตีความของศาลสิทธิมนุษยชนยุโรปกรณีการค้ามนุษย์

ในบทบัญญัติตอนแรก มาตรา 4 ของอนุสัญญาไม่ได้กล่าวถึงการค้ามนุษย์โดยตรง โดยมาตรา 4 กล่าวถึงคำว่า “ทาส” และ “แรงงานบังคับ” เท่านั้น ในคดี Rantsev v. Cyprus and Russia และคดีต่อมา คือ SM v. Croatia ศาลสิทธิมนุษยชนแห่งยุโรปเน้นย้ำว่าไม่น่าแปลกใจเลยที่อนุสัญญาจะไม่ได้กล่าวถึงการค้ามนุษย์อย่างชัดเจน เนื่องจากปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชนปี1948 ทำหน้าที่เป็นต้นแบบสำหรับอนุสัญญาที่ไม่ได้กล่าวถึงการค้ามนุษย์อย่างชัดเจน แต่ในมาตรา 4 ของปฏิญญาห้าม “การค้าทาสและการค้าทาสในทุกรูปแบบ” สิ่งสำคัญคือต้องเน้นคำว่า “ในทุกรูปแบบ” เนื่องจากแนวคิดเรื่องทาสภายใต้มาตรา 4 ของปฏิญญาครอบคลุมแนวปฏิบัติต่างๆ มากมายรวมถึงการค้ามนุษย์ด้วย จึงเป็นสิทธิที่ไม่สามารถลิดรอน สิทธินี้ได้รับการยอมรับและถูกทำซ้ำในเอกสารทางกฎหมายระหว่างประเทศต่อมา ด้วยเหตุนี้ กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมืองของสหประชาชาติจึงห้ามไม่ให้มีในทุกรูปแบบ (Rassam,2005,p.809)

ในการตัดสินคดี Rantsev v. Cyprus and Russia ศาลสิทธิมนุษยชนแห่งยุโรปให้คำจำกัดความของคำว่า “การค้ามนุษย์” โดยระบุว่าการค้ามนุษย์มีพื้นฐานอยู่บนการใช้อำนาจที่เกี่ยวข้องกับสิทธิในการเป็นเจ้าของ มนุษย์ได้รับการปฏิบัติเสมือนเป็นสินค้าที่มีการซื้อ ขาย และถูกบังคับให้ทำงานโดยได้รับค่าจ้างเพียงเล็กน้อยหรือไม่มีเลย โดยส่วนใหญ่อยู่ในธุรกิจบริการทางเพศ แต่ยังรวมถึงการค้าอื่นๆ ด้วย การยืนยันคำตัดสินของศาลสิทธิมนุษยชนแห่งยุโรปในคดี Rantsev ถือเป็นความก้าวหน้าที่สำคัญที่สุดใน กฎหมายของศาลสิทธิมนุษยชนแห่งยุโรป ในการค้ามนุษย์เพื่อวัตถุประสงค์ในการแสวงหาประโยชน์ทางเพศ อย่างไรก็ตามในการตัดสินเดียวกันศาลสิทธิมนุษยชนแห่งยุโรป พบว่าด้วยบทบาทของการตีความอนุสัญญาให้สอดคล้องในสถานการณ์ปัจจุบัน จึงไม่จำเป็นต้องพิจารณาว่ายื่นคำขอของผู้ยื่นคำขอนั้นระบุถึงเรื่อง “ทาส”, “การระจำยอม” หรือ “แรงงานบังคับและแรงงานพันธะ” ไว้หรือไม่ แต่ศาลสิทธิมนุษยชนแห่งยุโรป กลับพบว่าการค้ามนุษย์ตามที่นิยามไว้ในมาตรา 4(a) ของอนุสัญญาต่อต้านการค้ามนุษย์ ซึ่งตกอยู่ภายใต้ขอบเขตของมาตรา 4 ของอนุสัญญาได้ คำพิพากษานี้เน้นย้ำถึงพันธกรณีของรัฐในเชิงรุกในการคุ้มครองผู้เสียหาย และผู้ที่อาจตกเป็นเหยื่อของการค้ามนุษย์

ด้วยเหตุนี้จึงไม่มีคำอธิบายเพิ่มเติมว่าเหตุใดการค้ามนุษย์จึงเป็นส่วนหนึ่งของมาตรา 4 ของอนุสัญญาตามที่กล่าวไว้ข้างต้นทั้งที่ไม่ได้บัญญัติไว้โดยตรง รวมถึงความผิดพลาดทางอาญาเกี่ยวกับการค้ามนุษย์ประกอบด้วยองค์ประกอบ 3 ประการ เมื่ออนุสัญญาไม่ได้กำหนดแนวความคิดเกี่ยวกับการค้ามนุษย์โดยตรงทำให้เกิดพันธกรณีในการพิจารณาองค์ประกอบของความผิดพลาดทางอาญาที่บัญญัติไว้ในกฎหมายระหว่างประเทศอย่างรอบคอบ เนื่องจากเป็นไปไม่ได้ที่จะจำแนกพฤติกรรมหรือพฤติกรรมว่าเป็นกรณีของการค้ามนุษย์ เว้นแต่จะเป็นไปตามองค์ประกอบของพิธีสารปาเลร์โมและอนุสัญญาต่อต้านการค้ามนุษย์ โดยรูปแบบที่พบบ่อยที่สุดคือการแสวงหาประโยชน์ทางเพศ แต่รูปแบบอื่นๆก็สามารถเกิดขึ้นได้เช่นกัน จากคำตัดสินในคดี Chowdury and Others ที่เกี่ยวข้องกับการแสวงหาประโยชน์จากการทำงาน ต ศาลวินิจฉัยว่า “การแสวงหาประโยชน์ผ่านการทำงานเป็นรูปแบบหนึ่งของการแสวงหาประโยชน์ที่ครอบคลุมโดยคำจำกัดความของการค้ามนุษย์ และสิ่งนี้เน้นย้ำถึงความสัมพันธ์ภายในระหว่างแรงงานบังคับหรือแรงงานพันธะกับการค้ามนุษย์” หรือในคดี Rantsev เกี่ยวข้องแต่เพียงผู้เดียวกับการแสวงหาประโยชน์ทางเพศในฐานะ วัตถุประสงค์ของการค้ามนุษย์ ทำให้แนวคิดเรื่อง “การแสวงหาผลประโยชน์จากการค้าประเวณีของผู้อื่น” และ “การแสวงหาประโยชน์ทางเพศในรูปแบบอื่น” แสดงให้เห็นว่าเป็นส่วนหนึ่งขององค์ประกอบ “วัตถุประสงค์” ของคำจำกัดความของการค้า

มนุษย์ ตามที่ผู้พิพากษา Koskelo เน้นย้ำในการตัดสินคดี SM อย่างไรก็ดีตาม การรวมเอาการคำนึงถึงทุกรูปแบบเข้าไว้ภายในขอบเขตของมาตรา 4 โดยไม่มีการตรวจสอบข้อเท็จจริงและพิจารณาสถานการณ์เฉพาะกรณีอย่างละเอียด อาจทำให้มีความคลาดเคลื่อนและนำไปสู่ความสับสนได้ การตัดสินคดีของ Rantsev ถือเป็นคนสำคัญและมีส่วนสำคัญอย่างไม่ต้องสงสัยในด้านสิทธิมนุษยชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อกล่าวถึงพันธกรณีของรัฐเชิงรุก

การตัดสินคดีของ SM v.Croatia การตีความของศาลไปไกลกว่านั้น เป็นการยืนยันถึงจุดยืนก่อนหน้านี้ทั้งหมดเกี่ยวกับความเข้าใจว่าการคำนึงถึงอยู่ภายใต้มาตรา 4 ของอนุสัญญา ในคดี SM ศาลสิทธิมนุษยชนแห่งยุโรปตัดสินใจที่จะปฏิบัติตามแนวทางของอนุสัญญาต่อต้านการคำนึงถึงในลักษณะที่กลุ่มผู้เชี่ยวชาญในการปฏิบัติการต่อต้านการคำนึงถึง (GRETA) ตีความ เนื่องจากอนุสัญญาต่อต้านการคำนึงถึงใช้กับการคำนึงถึงทุกรูปแบบ ไม่ว่าจะเป็นระดับชาติหรือระดับข้ามชาติ ไม่ว่าจะเป็นเกี่ยวข้องกับขบวนการอาชญากรรมหรือไม่ก็ตาม

ในบริบทนี้มุมมองของมาตรา 4 ของอนุสัญญาฯ แนวคิดเรื่องการคำนึงถึงจึงถูกตีความว่าเกี่ยวข้องกับการคำนึงถึงทั้งระดับชาติและระดับข้ามชาติ โดยไม่คำนึงว่าการคำนึงถึงนั้นจะเกี่ยวข้องกับการค้าในตัวมนุษย์หรือไม่ก็ตาม ปัญหาที่อาจเกิดขึ้นคือประเทศให้สัตยาบันอนุสัญญาต่อต้านการคำนึงถึงจะได้รับผลอย่างไร ปัจจุบันสภายุโรปประกอบด้วยเพียง 46 ประเทศ แต่เนื่องจากอนุสัญญาของสหประชาชาติเป็นที่ยอมรับโดยทั่วไปศาลสิทธิมนุษยชนแห่งยุโรป จึงใช้เครื่องมือทั้งหมดในการจัดการเมื่อนาคติมาอยู่ภายใต้กฎหมาย แม้ว่าจะเน้นว่าการต่อต้านการคำนึงถึงจากอนุสัญญาให้มีความครอบคลุมมากที่สุดโดยคำนึงถึงการคำนึงถึงทั้งภายในและระหว่างประเทศ เนื่องจากการคำนึงถึงไม่จำเป็นต้องเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มอาชญากรรมเสมอไป ดังนั้นในคำพิพากษานี้ศาลสิทธิมนุษยชนแห่งยุโรป ยังคงอธิบายมุมมองของตนไม่ใช่เพียงแค่ว่าการคำนึงถึงอยู่ภายใต้มาตรา 4 ของอนุสัญญา แต่จะก้าวไปอีกขั้นและนำไปสู่การบังคับค่าประเวณีภายใต้การคุ้มครองของมาตรานี้ด้วย

2.3การตีความและการบังคับใช้กรณีการบังคับค่าประเวณีภายใต้มาตรา 4 ของอนุสัญญา

ปัญหาการคำนึงถึงเพื่อจุดประสงค์ทางเพศได้รับการพิจารณาเพื่อแก้ปัญหา ในระดับที่แตกต่างกันมาเป็นเวลานาน การคำนึงถึงเพื่อค่าประเวณีคือการเคลื่อนไหวของบุคคลเพื่อแสวงหาประโยชน์ทางเพศ โดยการแสวงหาประโยชน์ดังกล่าวเป็นผลโดยตรง โดยผู้กระทำผิดที่แสวงหาผลกำไรจากกลุ่มประชากรเฉพาะ ซึ่งในทางกลับกันการบังคับค่าประเวณีก็เข้าไปพัวพันกับการคำนึงถึงด้วยเหตุผลหลายประการ รวมถึงเกลียดชังทางชาติพันธุ์ ความไม่เท่าเทียมกัน และประเทศที่ประชาชนมีรายได้ต่ำหรือผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศในระดับต่ำ ส่วนใหญ่อยู่ในประเทศที่มีสถาบันการเมืองอ่อนแอ แม้มีประเด็นการถกเถียงกันว่า “ความรุนแรง” จะถือเป็นส่วนหนึ่งของการค้าประเวณีหรือไม่ แต่การคำนึงถึงมีความเกี่ยวพันกับการค้าประเวณีอย่างแยกไม่ออกหรือไม่ ความแตกต่างระหว่างความผิดทั้งสองนี้มีการถกเถียงกันมานานหลายปี (Hartjen, 2021, p.247)

การถกเถียงเรื่องการแสวงหาประโยชน์จากการค้าประเวณีทำให้เกิดประเด็นที่ละเอียดอ่อนมากเกี่ยวกับวิธีการปฏิบัติต่อการค้าประเวณีโดยทั่วไป ซึ่งผู้เกี่ยวข้องมีมุมมองที่แตกต่างกันและมักจะขัดแย้งกันว่าการค้าประเวณีอาจเป็นไปโดยสมัครใจหรือไม่เป็นการแสวงหา ผลประโยชน์ประเภทบีบบังคับเสมอไป เป็นที่น่าสังเกตว่าระบบกฎหมายที่ต่างกันมีมาตรการในการจัดการกับการค้าประเวณีที่แตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับว่าวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องนั้นมีมุมมองในเรื่องนี้อย่างไร แต่เป็นที่ยอมรับกันอย่างกว้างขวางว่าการคำนึงถึงเกี่ยวข้องกับทางเพศถือเป็นอาชญากรรมร้ายแรง

จากการสำรวจของศาลสิทธิมนุษยชนยุโรป (ECtHR) เกี่ยวกับกฎหมายของประเทศสมาชิกสภายุโรป 39 ประเทศในยุโรป พบว่าประเทศสมาชิกทั้งหมดได้บัญญัติกฎหมายเอาผิดกับการค้ามนุษย์ ในทำนองเดียวกันการบังคับให้ผู้อื่นให้บริการทางเพศถือเป็นสิ่งผิดกฎหมายในทุกประเทศสมาชิก (การบังคับค้าประเวณี) แม้ว่าไม่มีการบีบบังคับบุคคลที่ให้บริการ แต่ประเทศสมาชิกส่วนใหญ่ก็ยังตั้งคำถามถึงการมีส่วนร่วมในการให้บริการทางเพศโดยบุคคลอื่นที่ถือเป็นความผิดทางอาญา ยกเว้นในประเทศเยอรมนี เนเธอร์แลนด์ สโลวีเนีย สเปน และสวิตเซอร์แลนด์ โดยประเทศสมาชิกมีวิธีต่างๆ มากมายในการพิจารณาว่ามีการบังคับขู่ เชื้อหรือไม่ และกฎหมายของประเทศต่างๆ ในยุโรป อาจมีองค์ประกอบที่แตกต่างกันในการพิจารณาว่าก่อให้เกิดการบังคับขู่เชื้อ (รวมถึงการขู่กรรโชก การฉ้อโกง คำสัญญาที่เป็นเท็จ การแสวงหาประโยชน์จากจุดอ่อนของเหยื่อ การจำกัดการเคลื่อนไหว การลักพาตัว และการใช้อำนาจในทางที่ผิด)

ขณะที่กฎหมายที่เกี่ยวกับการค้าประเวณีสองแนวทางหลักในการแก้ปัญหาคือ แนวทางเป็นผู้เลิกทาส แนวทางเป็นผู้ห้าม และ แนวทางเป็นผู้ออกกฎ ระเบียบ ในแนวทางการเลิกทาสทำให้ความผิดเกี่ยวกับธุรกิจการค้าประเวณีหรือบางส่วนถือเป็นความผิดทางอาญา โดยพยายามที่จะยกเลิกการค้าประเวณีโดยการลงโทษผู้จัดหาและแมงตามากกว่าโสเภณี เช่นแนวทางการเลิกทาสแบบใหม่ของสวีเดนใช้ตรรกะของการเลิกทาสเพิ่มเติมและลงโทษลูกค้าผู้ใช้บริการด้วย แนวทางผู้ห้ามมิให้ค้าประเวณีและลงโทษโสเภณีและแมงดาเหมือนกัน (แม้ว่าจะไม่จำเป็นต้องเป็นลูกค้าก็ตาม) ตรงกันข้ามกับผู้เลิกทาส ส่วนแนวทางการกำกับดูแลไม่ต้องการยุติการค้าประเวณีโดยการยอมรับว่าการขายและการซื้อบริการทางเพศเป็นกิจกรรมทางเศรษฐกิจ แต่มีข้อเสนอและควบคุมอุปสงค์ผ่านราคาในตลาดค้าประเวณีซึ่งอยู่ภายใต้การควบคุมของกฎหมาย วิธีการนี้เรียกอีกอย่างว่า “การทำให้การค้าประเวณีถูกกฎหมายและเปิดเสรี” แนวคิดนี้นี้ย่นำมาซึ่งความแตกต่างระหว่างการค้าประเวณีโดยสมัครใจและบังคับค้าประเวณี ซึ่งเป็นประเด็นหลักของการถกเถียงกันอย่างดุเดือดในปัจจุบัน ดังนั้นการทำให้การค้าประเวณีอย่างถูกกฎหมายถือได้ว่าเป็นความพยายามที่จะแยกการขายบริการทางเพศออกจากการแสวงหาประโยชน์ทางเพศ ในด้านหนึ่งพนักงานบริการทางเพศโดยสมัครใจแย้งว่าการลดทอนความเป็นอาชญากรรมช่วยซัพพลายเออร์ทุกราย ทั้งแบบสมัครใจและแบบบังคับ เพราะจะทำให้ตลาดค้าบริการทางเพศหลุดจากการทำผิดใต้ดิน แต่ในทางกลับกันมีผู้วิจารณ์แย้งว่าการลดทอนความเป็นอาชญากรรมเช่นนี้กระตุ้นให้เกิดการค้ามนุษย์ แม้ทั้งสองฝ่ายอภิปรายประณามการค้ามนุษย์เหมือนกัน

แต่เนื่องจากผู้ค้ามนุษย์มีแนวโน้มที่จะหลบเลี่ยงการดำเนินคดี การค้นหาวิธีการอื่นจึงกลายเป็นข้อถกเถียงกันว่าการค้าประเวณีทั้งหมดควรจะถูกห้ามหรือไม่ ทำให้เกิดมีประเด็นโต้แย้งอยู่สองประเด็นคือ ประการแรกมีความขัดแย้งเกี่ยวกับผลกระทบของนโยบายการค้าประเวณี โดยฝ่ายหนึ่งโต้แย้งว่าการค้ามนุษย์เฟื่องฟูในตลาดจะลดทอนความเป็นอาชญากรรมลงได้ และมองว่าการใช้ความผิดทางอาญานั้นไร้ประโยชน์ต่อผู้ค้ามนุษย์ ประการที่สองแม้ว่าการเอาผิดทางอาญาจะควบคุมการค้ามนุษย์ได้ แต่ความขัดแย้งทางผลประโยชน์ยังคงมีอยู่ เนื่องจากการบังคับใช้กฎหมายต้องแลกมากับโสเภณีที่สมัครใจ ทำให้เป็นการบีบบังคับให้โสเภณีต้องอยู่ใต้ดินและทำให้ความปลอดภัยของพวกเขาตกอยู่ในความเสี่ยงมากขึ้น(Lee and Petra Persson,2018)

การค้ามนุษย์เพื่อการแสวงหาประโยชน์ทางเพศถือเป็นโรคระบาดระดับโลกที่ข้ามชาติซึ่งส่งผลกระทบต่อทุกประเทศโดยไม่คำนึงว่าพวกเขาจะเป็นต้นทางหรือปลายทางของผู้เสียหาย เป็นรูปแบบการแสวงหาประโยชน์ที่พบบ่อยที่สุดจากทุกเพศและทุกวัย และแบ่งออกเป็นแสวงหาประโยชน์ทางเพศในเชิงพาณิชย์และไม่เชิงพาณิชย์ แต่ในงานวิชาการ รูปแบบการแสวงหาประโยชน์ทางเพศที่พบบ่อยที่สุด ของเหยื่อการค้ามนุษย์คือการบังคับค้าประเวณี การกดขี่ข่มเหงผู้ที่ถูกบังคับให้ทำกิจกรรมทางเพศโดยภาระจำยอมต่อเจ้าของทาสหรือผู้อื่น ถูกเรียกว่า “ทาสทางเพศ” มีหลายรูปแบบและส่งผลกระทบต่อทั้งชายและหญิง แม้ว่า

ผู้หญิงและเด็กผู้หญิงจะได้รับผลกระทบ ในทุกวันนี้การค้าทางเพศเป็นปรากฏการณ์ระดับนานาชาติที่กว้างขวางและมีผลกระทบร้ายแรงต่อเหยื่อ(Manjoo,2014)

แม้ว่าการใช้แรงงานบังคับที่รัฐบังคับใช้ยังคงมีอยู่ แต่รูปแบบใหม่ของแรงงานบังคับที่กำลังเกิดขึ้น ซึ่งส่วนใหญ่บังคับใช้โดยบุคคล กลุ่มเอกชน และแก๊งค์ กรณีของการแสวงหาประโยชน์ทางเพศส่วนใหญ่แบ่งออกเป็นสองรูปแบบคือ การบังคับค้าประเวณีและการบังคับสื่อลามก กระแสโลกาภิวัตน์มาพร้อมกับการค้าประเวณีที่เป็นสากลมากขึ้น โดยทำให้จำนวนโสเภณีชาวต่างชาติเพิ่มมากขึ้นในหลายประเทศ ผู้สังเกตการณ์บางคนระบุว่า โดยนัยคือขณะนี้การค้าประเวณีอยู่ในมือของเครือข่ายระหว่างประเทศและองค์กรประเวณีมาเพิ่มมากขึ้น ซึ่งไม่เพียงแต่ค้าอาวุธและยาเสพติดเท่านั้น แต่ยังลักพาตัวหญิงสาวและเด็กผู้หญิงเข้าสู่การค้าประเวณีอีกด้วย ผู้หญิงมักกู้เงินมาจ่ายค่าเดินทาง อย่างไรก็ตามเมื่อถึงประเทศปลายทางแล้วผู้หญิงเหล่านี้จะถูกยึดหนังสือเดินทางและต้องชำระคืนเงินที่กู้มาโดยการทำงานเป็นโสเภณี แต่ไม่ใช่ว่าการบังคับแสวงหาประโยชน์ทางเพศเชิงพาณิชย์ทั้งหมดจะเป็นผลมาจากการค้ามนุษย์ ในบางกรณีผู้หญิงและเด็กผู้หญิงถูกบังคับให้ค้าประเวณีในถิ่นกำเนิดของตน ผู้ค้ามนุษย์และแมงตามักจะใช้การข่มขู่และความรุนแรงต่อเหยื่อและครอบครัวของพวกเขาในประเทศบ้านเกิดของตน

ในประเด็นทางกฎหมายที่จะพิจารณาว่าเป็นการแสวงหาประโยชน์จากการค้าประเวณีหรือไม่ โดยพิจารณาว่าสอดคล้องกับอนุสัญญายุโรปว่าด้วยสิทธิมนุษยชนหรือไม่ สิ่งนี้ได้รับการเน้นย้ำในคดี VT v. France เมื่อศาลสิทธิมนุษยชนยุโรป สังเกตเห็นการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญในแนวทางของระบบกฎหมายต่างๆ เกี่ยวกับการค้าประเวณีศาลสิทธิมนุษยชนยุโรป เน้นย้ำว่า “การบังคับค้าประเวณี” ไม่สอดคล้องกับ “ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์” ผลที่ตามมาคือศาลสิทธิมนุษยชนยุโรปเดินก้าวห่างจากความไม่แน่นอนในทางกฎหมาย โดยสังเกตว่าการค้าประเวณีจะเข้าข่ายมาตรา 4 อนุสัญญาหรือไม่ ขึ้นอยู่กับการบังคับขู่เข็ญ โดยยึดถือว่าปัญหานี้เกิดขึ้นภายในขอบเขตของมาตรา 3 หรือไม่ เมื่อบุคคลถูกบังคับ ถูกบังคับให้มีส่วนร่วมในหรือคงอยู่ในการค้าประเวณี ในทำนองเดียวกันที่ศาลสิทธิมนุษยชนยุโรปตัดสินว่าผู้สมัครใจไม่สามารถถูกมองว่าถูกบังคับให้เป็น “แรงงานบังคับหรือแรงงานพันธะ” ตามความหมายของมาตรา 4 ของอนุสัญญา หากผู้นั้นไม่ได้ถูกบังคับให้ค้าประเวณี

แนวทางการตีความของศาลสิทธิมนุษยชนยุโรปกรณีการบังคับค้าประเวณี

แนวทางการตีความของศาลสิทธิมนุษยชนยุโรป กรณีการบังคับค้าประเวณีสามารถมองได้สองวิธี กรณีแรกมองผ่านการค้ามนุษย์และโดยอิสระตามมาตรา 4 ของอนุสัญญา ฯ เหมือนในแนวคิดเรื่อง “แรงงานบังคับหรือแรงงานพันธะ” โดย มีจุดมุ่งหมายเพื่อป้องกันการแสวงหาผลประโยชน์ที่สำคัญ เช่น การบังคับค้าประเวณี โดยไม่ต้องคำนึงว่าพฤติกรรมของคดีจะเกี่ยวข้องกับบริบทเฉพาะของการค้ามนุษย์หรือไม่ พฤติกรรมดังกล่าวอาจต้องมียุทธศาสตร์ประกอบที่จัดว่าเป็น “ทาส” หรือ “ภาระจำยอม ” ภายใต้มาตรา 4 ของอนุสัญญา หรืออาจหยิบยกประเด็นขึ้นมาภายใต้บทบัญญัติอื่นของอนุสัญญา

ศาลสิทธิมนุษยชนยุโรปยังชี้ให้เห็นว่าคำถามที่ว่าสถานการณ์เฉพาะนั้นเกี่ยวข้องกับหรือไม่ กับองค์ประกอบทั้งหมดทางกฎหมายของการค้ามนุษย์ หรือก่อให้เกิดประเด็นแยกต่างหากของการบังคับค้าประเวณี ซึ่งเป็นคำถามเชิงข้อเท็จจริงที่จะต้องตรวจสอบโดยพิจารณาจากสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องทั้งหมดของคดีผู้พิพากษา Serghides ในคดี SM (GC) เชื่อว่าโดยแนวทางนี้สามารถใช้เป็นแนวทางเชิงระเบียบวิธีโดยตรงเพื่อหลีกเลี่ยงปัญหาของการบังคับใช้แรงงานบังคับหรือแรงงานบังคับกับการค้ามนุษย์และการแสวงหาประโยชน์จากการค้าประเวณี คำถามสำคัญที่เป็นหัวใจที่ต้องถามก็คือ การร้องเรียนของผู้สมัครใจสามารถถือเป็น “แรงงานบังคับหรือแรงงานพันธะ” ได้หรือไม่ ตามความหมายของมาตรา 4 § 2 ของอนุสัญญาได้หรือไม่

แนวคิดนี้เป็นแนวคิดทั่วไปที่เป็นอิสระ และไวต่อการตีความเชิงวิวัฒนาการ ทำให้เกิดการพัฒนาคำประเพณีที่มีชีวิตที่จะใช้ดำเนินการต่อไป

ตามปกติ “การค้ามนุษย์” และ “การแสวงประโยชน์จากการค้าประเพณี” โดยธรรมชาติแล้ว อยู่ในแนวคิด “การบังคับใช้แรงงานหรือแรงงานพันธะ” เพราะพฤติกรรมดังกล่าวเป็นวิธีการร้ายแรงในการบังคับบุคคลให้ปฏิบัติงานโดยขัดต่อความประสงค์ของตนเอง แม้ว่า “การบังคับใช้แรงงานหรือแรงงานบังคับ” อาจเกิดขึ้นในบริบทที่แตกต่างกันมากมาย และไม่จำกัดเพียง “การค้ามนุษย์” หรือ “การแสวงประโยชน์จากการค้าประเพณี” แต่เพียงอย่างเดียว แต่ลักษณะที่แท้จริงของการแสวงหาประโยชน์จากมนุษย์ที่เกี่ยวข้องกับ “การค้ามนุษย์” หรือ “การหาประโยชน์จากการค้าประเพณี” จะต้องตกอยู่ภายใต้ขอบเขตของมาตรา 4 (2) โดยอัตโนมัติ จากข้อมูลของ Kane หากความสัมพันธ์ระหว่างการค้ามนุษย์และการบังคับใช้แรงงานเป็นสิ่งที่อยู่ภายในที่เดียวกัน และหากการแสวงประโยชน์จากการค้าประเพณีจะต้องมีองค์ประกอบของการบังคับขู่เข็ญ ก็จะทำให้เกิดความไม่ชัดเจนว่าเมื่อใดเป็นการบังคับค้าประเพณีโดยจะไม่เชื่อมโยงกับบริบทการค้ามนุษย์ที่เฉพาะเจาะจง หรือเมื่อใดที่สิ่งนั้นจะเทียบเท่าเป็นการค้ามนุษย์(Kane,2021,p.77)

อย่างไรก็ตามคำตอบสำหรับคำถามข้อเท็จจริงนี้ขึ้นอยู่กับสถานการณ์ของแต่ละกรณี แต่เชื่อว่ารูปแบบการค้ามนุษย์ที่พบบ่อยที่สุด ตามคำจำกัดความแล้วคือการบังคับค้าประเพณี ประเด็นสำคัญอีกประการหนึ่งคือความจำเป็นต้องให้คำนิยามว่าสิ่งที่ถือได้ว่าเป็น “การแสวงประโยชน์” หรือไม่ เนื่องจากขณะนี้ขอบเขตสาระสำคัญของมาตรา 4 ได้รับการขยายให้ครอบคลุมขอบเขตดังกล่าวแล้ว สโตยานอวา เชื่อว่าหากการค้ามนุษย์ครอบคลุมอยู่ในมาตรา 4 มาตรานี้จะไม่เพียงแต่กล่าวถึง “การค้าทาส” เท่านั้นยังมีเรื่อง ภาระจำยอม และการบังคับใช้แรงงาน แต่ยักรวมถึง “การแสวงหาผลประโยชน์” อันเป็นเป้าหมายของการค้ามนุษย์ด้วย(Stoyanova,2012,p.173) ดังนั้นการให้คำจำกัดความการค้ามนุษย์ในแง่ของทาส หรือแรงงานบังคับเพียงอย่างเดียวจึงไม่จำเป็น แม้แต่ศาลสิทธิมนุษยชนยุโรป ก็ยังระบุว่าคำนิยามนี้ไม่จำเป็น

อย่างไรก็ตาม “การแสวงประโยชน์” ซึ่งเป็นเป้าหมายของการค้ามนุษย์จะต้องเชื่อมโยงกับการกระทำและวิธีการบางอย่าง แม้ว่าศาลสิทธิมนุษยชนยุโรป อาจขยายขอบเขตสาระสำคัญของมาตรา 4 ให้ครอบคลุมถึง “การแสวงหาประโยชน์” การขยายนี้ไม่ครอบคลุม แต่เฉพาะการแสวงหาประโยชน์ที่เชื่อมโยงกับการจัดการ การขนส่ง การขนย้าย และการจัดให้อยู่อาศัย หรือการรับบุคคลโดยการบังคับหรือการหลอกลวงเท่านั้น แม้มีสมมติฐานที่ว่าการค้าประเพณีถูกกฎหมายสามารถลดการลักลอบค้ามนุษย์เพื่อการแสวงหาประโยชน์ทางเพศได้ แต่อย่างไรก็ตาม เราเชื่อว่าการทำให้การค้าประเพณีถูกกฎหมายอาจไม่ส่งผลเชิงบวกเช่นนั้น หรือในทางกลับกันอาจกระตุ้นให้เกิดพฤติกรรมทางอาญาในการค้ามนุษย์เพื่อการแสวงหาประโยชน์ทางเพศเพิ่มมากขึ้นก็ได้ มีรายงานจากประเทศสมาชิกสหภาพยุโรปรายงานว่าผู้ค้ามนุษย์มีแนวโน้มที่จะขับไล่เหยื่อไปยังประเทศที่มีการควบคุมและปฏิบัติการค้าประเพณีอย่างถูกกฎหมาย การค้าประเพณีเป็นสิ่งที่ถูกกฎหมายในประเทศสมาชิกสหภาพยุโรปบางประเทศ ซึ่งอำนวยความสะดวกให้กับผู้ค้ามนุษย์ที่ต้องการใช้สภาพแวดล้อมทางกฎหมายเพื่อแสวงหาประโยชน์จากเหยื่อของตน ยังพบว่าในประเทศสมาชิกสหภาพยุโรปที่การค้าประเพณีเป็นสิ่งที่ถูกกฎหมาย ผู้ต้องสงสัยสามารถแสวงหาประโยชน์จากเด็กและเหยื่อที่เป็นผู้ใหญ่ในธุรกิจขบด้วยกฎหมาย เช่น ช่างยนต์ โคมแดง และคลับทางเพศ โดยมักได้รับความช่วยเหลือจากผู้จัดการธุรกิจ เนื่องจากการค้าประเพณีของผู้เยาว์สามารถทำกำไรได้มาก ผู้พิพากษา Koskelo ที่ตัดสินคดีของ SM เน้นย้ำว่าต้องมีพัฒนาใหม่และที่สำคัญในขอบเขตของมาตรา 4 ของอนุสัญญาฯยังไม่มีวิเคราะหที่แท้จริง หรือการอธิบายที่เหมาะสม ในคำอธิบาย ความชัดเจน หรือความเปิดกว้าง ในคดี Rantsev แนวคิดเรื่อง “การแสวงหาประโยชน์จากการค้าประเพณีของผู้อื่น” และ “การแสวงหาผลประโยชน์ทางเพศรูปแบบอื่น” เป็นส่วนหนึ่งขององค์ประกอบ “วัตถุประสงค์” ของคำจำกัดความของ “การค้ามนุษย์” อย่างไรก็ดี ในคดี SM ศาลสิทธิมนุษยชนยุโรป

ก้าวไปไกลกว่านั้นและเน้นย้ำว่าทั้ง “การค้ามนุษย์” และ “การแสวงประโยชน์จากการค้าประเวณี” อยู่ภายใต้ขอบเขตของมาตรา 4 (European Commission, Report COM(2018)

แม้ว่าการวินิจฉัยวางบรรทัดฐานเช่นนี้จะทำให้มาตรา 4 สามารถทำการวิเคราะห์โดยละเอียดมากขึ้นได้ แต่ก็ให้ผลลัพธ์เดียวกัน และเราเชื่อว่าแนวทางที่นำมาใช้ ในคดี SM ถูกต้องแล้วที่ “การบังคับค้าประเวณี” ถือเป็น “การค้ามนุษย์รูปแบบหนึ่งและตลอดไป” หากปัจจุบันการค้ามนุษย์อยู่ภายใต้มาตรา 4 ของอนุสัญญา รูปแบบของการค้ามนุษย์ต่างๆก็จะตกอยู่ในบังคับภายใต้มาตรา 4 ของอนุสัญญาเช่นกัน นอกจากนี้ เราเห็นด้วยกับความเห็นที่เกิดขึ้นพร้อมกันของผู้พิพากษา Vilanova ในคดี SM ซึ่งระบุว่า “การแสวงประโยชน์จากการค้าประเวณี” เป็นการได้มาซึ่งผลประโยชน์ทางการเงินหรือผลประโยชน์ทางวัตถุอื่น ๆ อย่างผิดกฎหมายจากการค้าประเวณีของบุคคลอื่น ซึ่งควรสันนิษฐานว่าขัดกับมาตรา 4 ของอนุสัญญา ในขณะที่ “ข้อยกเว้นเพียงอย่างเดียว ควรเป็นการค้าประเวณีที่เพิ่มขึ้นโดยได้รับความยินยอมโดยเสรี ได้รับแจ้ง และแสดงออกอย่างชัดเจน ซึ่งไม่สามารถจัดว่าเป็นแรงงานบังคับได้ ดังนั้น การค้าประเวณีรูปแบบอื่น ๆ ทั้งหมดที่ไม่ได้รับความยินยอมจึงอยู่ภายใต้ขอบเขตของการบังคับใช้มาตรา 4 ที่ไม่สามารถยอมรับรูปแบบความยินยอมโดยปริยายได้ และไม่สามารถพิสูจน์ได้ว่าการแสวงหาประโยชน์จากบุคคลหนึ่งไปสู่บุคคลอื่น การนั่งเฝ้าหรือขาดการต่อต้านจะต้องไม่ถือเป็นการยินยอมโดยปริยาย มิฉะนั้น หนทางก็จะเปิดกว้างสำหรับการล่วงละเมิดทุกรูปแบบ โดยไม่ได้กล่าวถึงความยากลำบากที่เป็นหลักฐานที่เหยื่อจะต้องเผชิญ”

3.สรุป

การตีความทางกฎหมายของศาลสิทธิมนุษยชนยุโรป การบังคับใช้แรงงานหรือแรงงานบังคับสามารถเกิดขึ้นได้ในหลายกรณี รวมถึงแต่ไม่จำกัดเพียงการค้ามนุษย์ หรือการบังคับค้าประเวณี สิ่งสำคัญที่เกี่ยวข้องกับการค้ามนุษย์และการบังคับค้าประเวณีในบริบทของสิทธิมนุษยชนคือปรากฏการณ์เหล่านี้อยู่ภายใต้การคุ้มครองของอนุสัญญายุโรปว่าด้วยสิทธิมนุษยชนหรือไม่ และอยู่ในลักษณะใด ศาลทำให้การใช้กฎหมายโดยวิวัฒนาการของอนุสัญญาในฐานะเครื่องมือที่มีชีวิตที่จะช่วยในการปราบปรามการค้ามนุษย์และการบังคับค้าประเวณีภายใต้ขอบเขตของมาตรา 4 เริ่มจากคดี Rantsev ศาลสิทธิมนุษยชนยุโรป เริ่มพัฒนาหลักเกณฑ์ในการนำเหยื่อของการค้ามนุษย์และการบังคับค้าประเวณีให้มาอยู่ภายใต้การคุ้มครองของมาตรา 4 ของอนุสัญญา อย่างไรก็ตาม ในคดี SM ศาลสิทธิมนุษยชนยุโรป ได้ก้าวไปอีกขั้นในการพิจารณาว่าเหยื่อของการบังคับค้าประเวณีตกอยู่ภายใต้การคุ้มครองของมาตรา 4 โดยไม่ต้องคำนึงว่าเป็นการค้ามนุษย์หรือไม่ นับเป็นก้าวที่ถูกต้องในการคุ้มครองผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ให้ดียิ่งขึ้น มีผลทำให้การค้าประเวณีทุกรูปแบบโดยไม่ได้รับความยินยอมจะต้องถูกตีความทางกฎหมายให้อยู่ภายใต้ขอบเขตของการบังคับใช้มาตรา 4 และไม่มีรูปแบบใดของการยินยอมโดยปริยายในเหตุผลของการแสวงหาผลประโยชน์จากบุคคลหนึ่งไปยังอีกบุคคลหนึ่ง ศาลสิทธิมนุษยชนยุโรปได้พัฒนา ด้านกระบวนการเชิงรุกสำหรับรัฐต่างๆ ว่าเป็นเรื่องที่ยอมรับไม่ได้โดยสิ้นเชิงสำหรับรัฐที่จะไม่ถือว่าเป็นอาชญากร ถ้ามีการค้ามนุษย์และการบังคับค้าประเวณี และไม่ให้ความคุ้มครองที่เพียงพอแก่เหยื่อของอาชญากรรมเหล่านี้

เอกสารอ้างอิง

ลาวันย์ ถนัดศิลปะกุล. (2561). โครงการการศึกษาวิเคราะห์และแนวทางในการแก้ไขปัญหาการค้ามนุษย์ ใน
มติกฎหมายของประเทศ ในพื้นที่ระยองเศรษฐกิจตะวันออก – ตะวันตก, เหนือ – ใต้. วารสาร
กฎหมายสุขภาพและสาธารณสุข ,4 (3), 387-400.

- เนตรนภา พุทธสุวรรณ. (2550). *การคุ้มครองสิทธิมนุษยชนโดยศาลสิทธิมนุษยชนยุโรป ตามอนุสัญญายุโรปว่าด้วยการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนและเสรีภาพขั้นพื้นฐาน ค.ศ. 1950*. วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต คณะนิติศาสตรมหาวิทยาลัธยมศึกษาสตรี .
- Allain, J. (2010). Rantsev v. Cyprus and Russia: The European Court of Human Rights and Trafficking as Slavery. *Human Rights Law Review*, 10, 550.
- Belser, P. , Cock, M.D. & Mehran,F. (2005). *ILO Minimum Estimate of Forced Labour in the World*. Geneva: International Labour Office.
- Dzehtsiarou, K. (2018). What is Law for the European Court of Human Rights?. *Georgetown Journal of International Law*, 49, 89-99.
- European Commission. (2018). *Report COM(2018) 777*. Second report on the progress made in the fight against trafficking in human beings (2018) as required under Article 20 of Directive 2011/36/EU on preventing and combating trafficking in human beings and protecting its victims .
- Gross , A.J. & Thomas, C. (2017). The New Abolitionism, International Law, and the Memory of Slavery. *Law and History Review*, 35, 99- 101.
- Hartjen, O. (2021). Sexkopslagen in the States: An American Version of the Nordic Model to Address Sex Trafficking in the United States. *Vanderbilt Journal of Transnational Law*, 54, 247.
- Judge, J. (2017). Modern Slavery, Unfree Labour and the Labour Market: The Social Dynamics of Legal Characterization. *Social and legal studies* ,27, 422 -450.
- Kane, G. (2021). Building a House upon Sand? Human Trafficking, Forced Labor, and Exploitation of Prostitution in S.M. v. Croatia, 7 ILaRC 77 .
- Kara, S. (2011). Designing More Effective Laws against Human Trafficking. *Northwestern Journal of International Human Rights* ,9 127-135.
- Kryiazi, T. (2015). Trafficking and Slavery. *International human rights law review*, 4, 38-50.
- Lee, S. & Persson,P. (2018). Human Trafficking and Regulation Prostitution. *American Economic Journal: Economic Policy*, 14, 87-105.
- Londras, F.D & Dzehstiarou,K. (2015). Managing Judicial Innovation in the European Court of Human Rights. *Human Rights Law Review*, 15, 523–547.
- Luyten,K. & Voronova,S. (2020). *Understanding the EU response to organised crime*. EPRS: European Parliamentary Research Service. Belgium. Retrieved from <https://coilink.org/20.500.12592/1kbpqd> on 25 Aug 2024. COI: 20.500.12592/1kbpqd.
- Madsen, F.G. (2016). The Historical Evolution of the International Cooperation against Transnational Organised Crime, In Hauck, P. & Peterke, S. (eds.), *International Law And transnational Organised Crime* . 6-15.
- Manjoo, R. (2014). Trafficking of Women: Norms, Realities, and Challenges. *Albany*

Government Law Review, 7,6-26.

Milano, V. (2017). The European Court of Human Rights' Case Law on Human Trafficking in Light of L.E. v. Greece: A Disturbing Setback. *Human Rights Law Review*, 17, 707 -710.

Payne, B.K. ,Oliver,W.M. & Nancy E. Marion,E.N. (2019). *Introduction to criminal justice : a balanced approach*. Thousand Oaks: Sage Publications.

Pati, R. (2011). States' positive obligations with respect to human trafficking: The European Court of Human Rights breaks new ground in Rantsev v. Cyprus and Russia. *Boston University International Law Journal*, 29, 81-101.

Rassam, Y.A. (2005). International Law and Contemporary Forms of Slavery: An Economic and

Social Rights-Based Approach. *Penn State International Law Review*, 23(4), 809.

Rishi, S. (2021). Sexual Violence and Human Trafficking in India: Legislation, Enforcement, and Recommendations . *Loyola University Chicago International Law Review*, 17, 47-65.

Stoyanova, V. (2012). Dancing on the Borders of Article 4: Human Trafficking and the European Court of Human Rights in the Rantsev Case. 30 NQHR 173.

Turner, I. (2015). Human Rights, Positive Obligations, and Measures to Prevent Human Trafficking in the United Kingdom.*Journal of Human Trafficking* ,1 ,297-315.

Wessel, J. (2004). Relational Contract Theory and Treaty Interpretation: End-Game Treaties v. Dynamic Interpretation. *Annual Survey of American Law*, 60, 149-186.